efter Lovgivningen for Fremtiden bliver muligst overeensstemmende med Kongerigets almindelige Ret.

Ved de enkelte §§ skal der endnu kun tilføies følgende Bemærkninger:

Ved § 1.

Naar det i § 1 er forudsat, at selve Indlemmelsen af Distrikterne er nærværende Lovudkast uvedkommende, da ville de fornødne Oplysninger i saa Henseende være givne ved Motiveringen af et Rigsdagen forelagt Forslag til en Beslutning angaaende dette Punkt.

Terminen for Indførelsen af Kongerigets Ret synes at burde ansættes til den 1ste April 1867. Det vilde vel i mange Henseender være ønskeligt at kunne afkorte den nærværende uheldige Overgangstilstand, men ligesom det, som nys berørt, af visse Hensyn maa betegnes som rettest at ansætte Terminen paa den Maade, at der falder en Rigsdagssamling imellem Lovens Vedtagelse og dens Ikrafttræden, saaledes har det ogsaa en væsentlig Betydning, at Matrikuleringsarbeidet ikke vil kunne blive færdigt førend næste Efteraar, og at den endelige Skyldsætning af Eiendommene ikke godt kan foretages, førend Man har en Oversigt over Matrikuleringens Resultater i deres Heelhed.

Med Hensyn til det i § 1 en benyttede Udtryk „Kongerigets Ret" bemærkes endnu, at dette er valgt for at betegne, at ikke blot Kongerigets Lovgivning, men ogsaa det hele øvrige Indbegreb af retslige Normer, der knytte sig til denne, — navnlig Sædvane og Praxis — fremtidig maa finde Anvendelse i de paagjældende Distrikter. Det er øvrigt en Selvfølge, at de i vedkommende Distrikter muligt bestaaende reent lokale Sædvaner, der, hvis de vare opstaaede i et kongerigsk Distrikt, vilde have Retsgyldighed, ogsaa fremtidig beholde deres tidligere Virksomhed.

Ved §§ 2 og 3.

I disse og de nærmest følgende Paragrafer indeholdes de Undtagelser, som synes nødvendige med Hensyn til Privatretten. Denne Green af Retten har i de paagjældende Distrikter indtil Udstedelsen af Christian den 5tes Danske Lov (for Øre endog indtil 1750) været næsten fuldkommen overeensstemmende med de tilværende Regler i Kongeriget, men afviger nu fra disse deels i mange Punkter, hvor den gamle Ret er bleven bibeholdt i Slesvig, medens Kongerigets Lovgivning udviklede sig, deels i nogle enkelte hvor senere udstedte slesvigske Forordninger have hidført en Forandring. Overgangen fra den slesvigske til den kongerigske Ret vil ganske vist ikke være uden Besvær, men der vindes Intetsomhelst ved en længere Udsættelse af Reformen, thi naarsomhelst denne senere indtraadte, vilde den dog synes ligesaa brat og ligesaa meget gribe ind i de da bestaaende Retsforhold. Om en saadan Forskjellighed i Befolkningens Karakter og Sysler at dewed en blivende Forskjellighed i Lovgivningen vilde retfærdiggjøres, kan der ikke være Tale, derimod maa Man rette sine Bestræbelser paa, at de allerede stiftede Rettigheder ikke forringes og at ligeledes allerede indgaaede Retsforhold ikke brydes. Men til dette Øiemed ville meget faa Bestemmelser være fornødne, eftersom de almindelige, ogsaa i den kongerigske Ret gjældende Principer om, at nye Love ordentligviis ikke have tilbagevirkende Kraft, næsten i alle Tilfælde ville være tilstrækkelige til at beskytte de ved den nye Lovgivnings Indtræden forhandenværende Forhold.

Naar imidlertid Fuldmyndighed i borgerlige Retsforhold efter slesvigsk Ret allerede indtræder ved det fyldte 21de Aar, medens den i Kongeriget først indtræder ved det fyldte 25de Aar, kunde det være tvivlsomt, om de Retsforhold, som efter den 1ste April 1867 indgaaes af Personer, der ved hiin Dato allerede havde fyldt deres 21de Aar, men som endnu ikke vare blevne 25 Aar gamle, kunde ansees som gyldigen indgaaede. For at forebygge enhver Tvivl om, at den engang saaledes erhvervede Myndighed ikke fortabes ved Overgangen til den kongerigske Lovgivning, er en udtrykkelig Bestemmelse derom optagen i § 2.

Umyndiges Formue bestyres i Slesvig endnu paa den Maade, som i tidligere Tider var gjældende ogsaa i Kongeriget, nemlig saaledes at Formuen væsentlig overlades til Værgens